

Voor de jeugd

Bijbelvertelling: De zondvloed

Het regent heel hard. Het stroomt van de lucht. Maar het water komt niet alleen uit de lucht, het komt ook uit de grond. Het water stijgt al hoger en hoger. De mensen worden vreselijk bang. Nu zien ze dat de Heere God - door Noach - de waarheid heeft gesproken. Maar ze hebben Hem niet geloofd. Ze bonzen op de deur van de ark. Ze roepen: "Noach doe open. Laat ons ook in de ark". Maar dat kon Noach niet, want de Heere had Zelf de deur gesloten. Niemand kon hem meer open maken. De radeloze mensen vluchten nu naar hun huizen en klimmen op het dak of in een hoge boom. Andere mensen vluchten naar de hoge bergen. Misschien zijn ze daar veilig, want zo hoog zal het water wel niet komen, denken ze. Maar het regent maar door, veertig dagen en veertig nachten. Totdat zelfs de hoogste berg onder water staat. Dan houdt de regen op. Nergens klinkt meer hulpgeroep en geschreeuw. Alle mensen en dieren zijn verdronken. Alles wordt stil.

Ook in de ark is het stil. Noach kijkt naar buiten en ziet alleen maar water. Overal water. Hij denkt aan al die mensen die verdronken zijn omdat ze naar God niet wilden luisteren. Maar hoe vaak heeft ook hij

niet naar God geluisterd, en zijn vrouw, en zijn kinderen. Zij hebben deze redding niet verdiend. Want zulke lieve, gehoorzame mensen, zijn ook zij niet. Dan kan Noach alleen God de eer geven en Hem danken voor Zijn onuitsprekelijke genade aan hen - zondaren - bewezen. Nu kan de aarde weer droog worden» Maar dat duurt heel lang. Langzaam zakt het water. En de ark zakt mee, lager en lager. Tot ze eindelijk blijft staan op een hoge berg: de berg Ararat. Nu doet Noach het raam open, en laat een raaf naar buiten vliegen. Want als de raaf een plaats kan vinden om een nestje te bouwen dan komt hij niet meer naar de ark terug. Maar na een poosje komt de vogel toch weer terug. Dat is een teleurstelling voor Noach. De raaf blijft bij de ark heen en weer vliegen, Noach begrijpt dat het niet lang meer zal duren voor de raaf voorgoed wegvliegt. En, op een dag is de raaf verdwenen. Hij heeft een droog plekje gevonden. Daarna laat Noach een duif uit. Maar al spoedig vliegt de duif weer terug in de ark. Na zeven dagen laat Noach de duif weer los. Na een poosje komt zij terug met een afgebroken olijfblad in haar bek. Nu weet Noach dat de bomen niet meer onder water staan. Als Noach na een week wachten de duif weer laat vliegen komt zij niet meer terug. De aarde is nu bijna droog. Maar toch moet Noach nog bijna twee maanden wachten voordat de Heere God tegen Noach zegt dat hij met zijn gezin en met alle dieren de ark mogen verlaten. Noach is zo blij. Hij bouwt een altaar en hij offert een paar reine dieren daarop om de Heere God te danken voor hun redding. De Heere ziet Noachs offer en ruikt de liefelijke geur. Hij zegt in Zijn hart dat de aarde niet meer vervloekt zal worden om de boze harten van de mensen. Voortaan zullen zomer en winter, dag en nacht niet meer ophouden te bestaan tot de laatste dag. Dan zegent de Heere Noach en richt een

verbond met hem op. God belooft Noach dat Hij de aarde nooit meer door water zal laten vergaan. De Heere zal de aarde bewaren tot de laatste dag. De Heere geeft ook een teken van Zijn verbond met Noach: de regenboog. Telkens als de regenboog in de lucht staat denkt de Heere aan Zijn verbond met Noach. Telkens als wij de regenboog zien, weten wij dat de Heere God de aarde zal bewaren tot de laatste dag toe.

B.F-D.